

15 ΤΡΟΠΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΗ ΓΛΙΤΩΣΟΥΜΕ ΑΤΟΜΙΚΑ

(και ένας για να τη γλιτώσουμε συλλογικά)

Επειδή τα πράγματα έχουν δυσκολέψει αισθητά, και επειδή από ό,τι φάνηκε από τα κλεισίματα των Νοσοκομείων απειλούνται ακόμα και οι θέσεις των μόνιμων και μάλιστα ακόμα και των γιατρών(!) και από ό,τι φαίνεται δεν χωράμε όλοι στις θέσεις εργασίας, αποφασίσαμε να μοιράσουμε αυτόν το σύντομο οδηγό επιβίωσης...

Ακολουθήστε τον πιστά και θα μας θυμηθείτε!

1) Ακολουθούμε πιστά το Κόμμα μας ή/και τη Συνδικαλιστική μας Παράταξη.

- Αν αυτά είναι (ή ήταν) στην κυβέρνηση μπορούμε διακριτικά να τα βρίζουμε, παρόλα αυτά δεν πρέπει να είμαστε αγνώμονες και να ξεχνάμε ότι αυτά μας στήριξαν όταν ήταν να διοριστούμε, αλλά και όλα τα χρόνια που δουλεύουμε στο σύστημα με τα φακελάκια, τα απογευματινά ιατρεία κλπ.
- Αν είναι στην Ανυπολίτευση, τα πράγματα είναι πιο απλά καθώς μπορούμε να βρίζουμε πιο άνετα και να ελπίζουμε ότι, όταν οι δικοί μας θα έρθουν στα πράγματα, η κατάσταση θα διορθωθεί. Με ελάχιστο για εμάς κόστος οι υπεύθυνοι θα αποκαθλωθούν και κάποια “δικά μας παιδιά”, που φυσικά δε θα είναι σαν τους άλλους, θα αναλάβουν τα πράγματα. Μέχρι τότε; Υπομονή και προσοχή να μη χάσουμε ψήφους!

2) Στις συζητήσεις υποστηρίζουμε: μνημονιακούς ή αντιμνημονιακούς... ανάλογα. Από τη στιγμή που δε μιλάει κανένας για συγκεκριμένους αγώνες όλα είναι εύκολα!

3) Συμμετέχουμε σε όλες τις συναυλίες συμπαρατάσεως. Μπορεί να μη σώθηκε κάποιος εργασιακός χώρος αλλά τι άλλο να κάνει κανείς...; Πάρτυ;

4) Δε διαμαρτυρόμαστε για τους όρους εργασίας μας. Ας γίνει σαφές: “κάτω τα χέρια από το Δημόσιο” σημαίνει κάτω τα χέρια από τις δουλειές μας! Καλό είναι βέβαια να αναφέρουμε ότι μειώνονται τα κρεβάτια νοσηλείας, ότι επιδεινώνεται η ποιότητα της παρεχόμενης περίθαλψης (εκπαίδευσης κοκ), ότι οι ανασφάλιστοι δεν έχουν πρόσβαση στην περίθαλψη, αλλά μη τρελαθούμε κιόλας! Σκοπός είναι να μη μας απολύσουν.

5) Ακολουθούμε πιστά τις αποφάσεις του ΔΣ του Σωματίου ή/και της παράταξής μας (ανάλογα με το τι βολεύει περισσότερο). Αν δεν καλούν σε Γενικές Συνελεύσεις δεν πειράζει, θα έχουν τους λόγους τους. Εξάλλου αν αυτοί κάνουν σωστά τη δουλειά τους και πιέζουν εκεί που πρέπει τι να την κάνεις τη Συνέλευση;

6) Αν, παρ’ ελπίδα, λόγω πίεσης αγνώμωνων ψηφοφόρων καλεστεί Συνέλευση, ακολουθούμε πιστά τη γραμμή της παράταξης.

7) Όταν οι συνελεύσεις παίρνουν απόφαση για δράσεις, συμμετέχουμε στις δράσεις της δικής μας παράταξης.

8) Αποφεύγουμε τη λήψη πρωτοβουλιών! Ο Συνδικαλισμός είναι υπόθεση των Συνδικαλιστών. Τόσες παρατάξεις και κόμματα τι θα κάνουν; Ούτως ή άλλως αυτοί είναι μέσα στα πράγματα και όλο και κάπου παραπάνω θα ξέρουν.

9) Αφήνουμε το συντονισμό της κινητοποίησης και τη διεύθυνση του αγώνα στα εκλεγμένα ΔΣ. Αποφεύγουμε Επιτροπές Αγώνα άμεσα ανακλητές από τις συνελεύσεις: αν τον Ιούνιο δεν ήταν οι Πρόεδροι των ΕΑΜΕ να πάρουν την ευθύνη και να αλλάξουν τις αποφάσεις των Συνελεύσεων, ακόμα θα τρέχαμε!

10) Σε περίπτωση Απεργίας 24ωρης ή 48ωρης γκρινιάζουμε γιατί δεν γίνεται Απεργία Διάρκειας.

11) Σε περίπτωση Απεργίας Διάρκειας ή άλλης δυναμικής δράσης:

- Δεν ψαρώνουμε. Κανένας δεν πρόκειται να οδηγήσει τα πράγματα στα άκρα.
- Βάζουμε μπροστά τα νοίκια, τα χαράτσια και τις δόσεις και δε συμμετέχουμε (τουλάχιστον όχι σε όλες τις ημέρες).
- Βρίζουμε τους άλλους κλάδους που δε συμμετέχουν στον αγώνα.
- Δεν παίρνουμε καμία πρωτοβουλία ώστε να βρεθούμε με άλλους αγωνιζόμενους! Θα καλέσουν οι Συνδικαλιστές “συνάντηση σε επίπεδο ηγεσίας” ή/και “συνάντηση φορέων”.
- Σε περίπτωση που άλλοι κλάδοι δίνουν δυναμικούς αγώνες, σίγουρα ο δικός μας κλάδος δε θα είναι ώριμος για συμμετοχή.

- Αποφεύγουμε τις εντάσεις και την κλιμάκωση! Ελπίζουμε ότι οι κυβερνώντες θα καταλάβουν ότι έχουμε δίκιο, θα δουν ότι είμαστε πολλοί, θα αναλογιστούν το πολιτικό κόστος και... θα κάνουν πίσω.
- Όταν βεβαιωθούμε ότι η παράταξή μας ή/και το κόμμα μας κατέγραψε τη δυναμική που ήθελε και θα βγουν ενισχυμένα, ψηφίζουμε την αναστολή της κινητοποίησης.
- Η νίκη ή όχι του αγώνα είναι δευτερεύουσα μπροστά στο κομματικό ζήτημα! Αυτό που προέχει σήμερα είναι να αναδειχθεί πολιτική διεξόδος, να πέσει το μπλοκ του μνημονίου για να λυθεί το πρόβλημά μας.

12) Οι άλλοι κλάδοι (ακόμα και στον ίδιο χώρο εργασίας), οι αδιόριστοι, οι εργαζόμενοι του ίδιου κλάδου αλλά με άλλες εργασιακές συνθήκες (μπλοκάκι, εργολαβίες, ΕΣΠΑ, επικουρικοί, αγρικοί γιατροί κ.ά.) ως παλέψουν μόνοι τους. Συνδικαλιστές δεν έχουν; Εξάλλου είπαμε ότι για να τη βολέψουμε εμείς κάποιος πρέπει να την πατήσουν!

13) Οι αποδέκτες των υπηρεσιών μας (ασθενείς όταν μιλάμε για υγειονομικούς αλλά και μαθητές και γονείς όταν μιλάμε για εκπαιδευτικούς) μπορούν (αν όχι οφείλουν) να έρθουν να συμπαρασταθούν. Στη χειρότερη περίπτωση καλούμε συνάντηση φορέων.

14) Συνάντηση φορέων καλούμε και σε περίπτωση που δεχόμαστε πιέσεις για άνοιγμα του αγώνα. Όλοι οι παραπάνω (εργαζόμενοι, άνεργοι, ασθενείς, γονείς, μαθητές) όλο και κάποιον κομματικό θα έχουν που θα τον έχουν εκλέξει σε κάποια καρέκλα και θα μπορέσει να συνεννοηθεί με τους δικούς μας αντίστοιχους.

15) Αποφεύγουμε τις “Κοινές Συνελεύσεις Αγώνα” όλων των παραπάνω! Εκτός του ότι δείχνουμε έλλειψη εμπιστοσύνης στους εκλεγμένους μας, μπορεί να χαθεί ο έλεγχος, να αυτονομηθεί ο αγώνας και να χαθεί η εξουσία τους (αυτή που όλα τα χρόνια μας προστάιευε)! Επιπλέον θα πρέπει να αναλάβουμε τις ευθύνες που τους είχαμε αναθέσει και τότε να δούμε ποιον θα βρίζουμε! Άσε που όντας υπεύθυνοι για τις τύχες μας μπορεί να μας φανούν πιο λογικές αποφάσεις που θα μας ξεβολέψουν και τότε τι κάνουμε;

Χιλιάδες εργαζομένων, νυν, πρώην αλλά και επίδοξων, ακολούθησαν και ακολουθούν τις παραπάνω συμβουλές. Κι αν κάποιος απέτυχαν, τι να κάνουμε; Δεν είναι δυνατόν να τα καταφέρουν και όλοι! Στον καπιταλισμό ζούμε!

Κοινοβουλευτική Δημοκρατία και αντίστοιχης δομής Συνδικαλισμό έχουμε...
Ας μην είμαστε και αχάριστοι! Κάποιοι τη γλίτωσαν!

Πόσοι όμως και μέχρι πότε; Κι αν κάποιος πιστεύει ότι ανήκει σ’ αυτήν την κατηγορία, για πόσο ακόμα; Ενώ το σύστημα περίθαλψης αποσυντίθεται; Ενώ έχουν ήδη κλείσει Νοσοκομεία; Ενώ “εξαφανίζονται” μαγικά θέσεις εργασίας είτε με κινητικότητες, διαθεσιμότητες και άλλους πρόσφατους όρους, είτε με μείωση των διορισμών; Όπως πανομοιότυπα συμβαίνει και στο χώρο της εκπαίδευσης και πρόκειται να συμβεί και σε άλλους εργασιακούς χώρους;

Μήπως αξίζει άραγε να βρεθούμε με όσους και όσες αντιμετωπίζουμε τα ίδια προβλήματα και βλέπουμε κοινούς τρόπους αντιμετώπισης;

Ας σταματήσουμε να αναζητούμε συμμάχους εκεί όπου κυριαρχούν οι άνθρωποι της εργοδοσίας, μεγαλοδιευθυντές και μεγαλοσυνδικαλιστές. Ας κοιτάξουμε ο ένας τον άλλο ως εργαζόμενοι και άνεργοι, για να δούμε πώς θα αντιμετωπίσουμε αυτήν την πραγματικότητα.

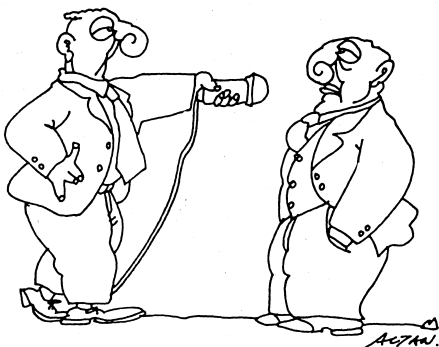
Να οργανώσουμε τους αγώνες αυτούς που όχι μόνο δεν θα στρέφουν τον έναν εκμεταλλεύσιμο ενάντια στον άλλον, αλλά θα θέτουν και μια προοπτική για μια κοινωνία χωρίς κυριαρχία και εκμετάλλευση.

Ο χρόνος είναι τώρα και ο τρόπος είναι αυτός...

ΚΑΙ ΓΙΑ
ΤΟΥΣ ΑΝΕΡΓΟΥΣ
ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΣΑΣ;

ΘΑ ΚΑΝΟΥΜΕ
ΠΡΩΙΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ.
ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ
ΠΟΛΥ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ
ΒΗΜΑ.

...ΚΟΙΝΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ ΑΓΩΝΑ

εργαζόμενες/οι
στη βιομηχανία της υγείας

healthworkers.wordpress.com